

תוכן עניינים

הקדמה

גרשון נראל

עמוד 1

הרצאה על נושא התחברות

יוחנן זיידן

עמוד 2

מסר חג שבועות

חנן לוקץ

עמוד 6

בית אבות "אבן העזר"

ג'וני חורי

עמוד 7

קהילת "אל רואי"

עופר אמיתי

עמוד 8

קהילת "פרחי המדבר"

דב ביקס

עמוד 9

מהתקשורת:

כתבה ב"ידיעות אחרונות"

שרה נראל

עמוד 10

"מבצע חסד" ערב קום המדינה

גרשון נראל

עמוד 11

הקדמה

גרשון נראל

גיליון זה מובא לדפוס בימי הלחימה של צה"ל נגד הטרוריסטים של החמאס ברצועת עזה במסגרת מבצע "עופרת יצוקה". לא מעט יהודים תלמידי ישוע המשיח משרתים בצבא הן בסדיר והן במילואים, וביניהם קצינים ומפקדים במגוון חילות. לא זו בלבד שצה"ל אינו מהסס לגייס יהודים משיחיים, אלא שהצבא אף יודע שהוא יכול לסמוך על שירותם הנאמן והאחראי של בני הקהילות המשיחיות בארץ - ותיקים ועולים חדשים.

בגיליון זה מובאים כמה היבטים בחיי היהודים חסידי ישוע בארץ מנקודת מבט של המחצית השנייה של שנת 2008. במדור של הקהילות אנו מתוודעים אל שתי קהילות נוספות, ובנוסף שמחים לקבל מידע על בית האבות "אבן העזר" בחיפה ממקור ראשון. המאמר ההגותי על "התחברות" באמונתנו ובקהילותינו תופס מקום מרכזי בגיליון.

הסמינר הדו-שנתי של האגודה ייערך גם השנה במושב יד השמונה (סוף ינואר 2009), בשיתוף פעולה עם הכנס הארצי של זקני הקהילות. הנושא הוא "הסמכות הרבנית והמסורת היהודית בחיי הקהילה המשיחית בכלל והמאמין המשיחי בפרט". הכינוס יהיה פתוח לדין לכל הנוכחים.

תפילתנו היא שבעזרת אבינו שבשמים ואדונינו ישוע המשיח נוכל להבין את האירועים הצבאיים והמדיניים המתרחשים סביבנו בימים מיוחדים אלה של

חייל על גבול רצועת עזה

אחרית הימים. שובו של האדון קרוב והאתגר שלנו הוא להיות ערניים ושוקדים לקראת בואו "כי בשעה אשר לא תדמו יבוא בן-האדם" (מתי כד 44). Ω

הרצאה שנישאה על ידי יוחנן זיידן בכנס ארצי של מנהיגי קהילות שנערך בקהילת "ברית עולם" בתל אביב ב- 11.2.2005

"ויהיו שוקדים על תורת השליחים ועל ההתחברות ועל בציעת הלחם ועל התפילה" (מע"ה ש ב 42)

הקדמה

ושא הכנס האחרון היה "תורת השליחים", שהוא הראשון מבין ארבע הפעילויות הרוחניות שהמאמינים הראשונים שקדו עליהן. היום נתבונן בפעילות השנייה שעליה הם שקדו: ההתחברות.

נושא ההתחברות הוא הפחות מוגדר והפחות ברור מבין הפעילויות המוזכרות בפסוק הנ"ל. כשאנחנו חושבים על שלוש הפעילויות האחרות - תורת השליחים, סעודת האדון ותפילות - קל לנו יותר להגדיר לעצמנו למה הכוונה ומה עלינו לעשות כדי לקיים אותן. לא כך עם ההתחברות. פחות ברור לנו כיצד הם שקדו על ההתחברות, ואולי לא כל כך ברור לנו כיצד עלינו לשקוד על ההתחברות בקהילות היום.

בדרך כלל אנחנו מייחסים להתחברות התכנסויות לא מוגדרות או פעילויות לא פורמליות. אני מניח שלכל אחד מאיתנו יש דעה אחרת לגבי מהותה של ההתחברות המשיחית, וקרוב לוודאי שכל אחד גם צודק. הנושא רחב ועמוק, לכן יהיה קשה להקיף כאן את כל ההיבטים של ההתחברות המשיחית.

אתרכז להלן בעיקר בקטעים ובפסוקים מהברית החדשה שמדברים על הנושא במפורש, וננסה לראות מה ניתן ללמוד מהם. ייתכן שבסוף העיון התמונה שנקבל תהיה שונה מעט מן הדעה שהייתה לנו בנושא עד כה.

נשתדל לענות על ארבע שאלות מתוך הקטעים שנתבונן בהם:

- (א) מה הם הדברים המשותפים לנו בהתחברות המשיחית?
- (ב) מה הוא ההיקף של ההתחברות המשיחית?
- (ג) מה הם התנאים לקיום התחברות משיחית תקינה?
- (ד) מה הם הביטויים המעשיים להתחברות משיחית?

(א) מה הם הדברים המשותפים לנו בהתחברות המשיחית?

המילה היוונית ל'התחברות' היא 'קוינוג'יה' ופירושה שותפות. כלומר מדובר בקבוצת אנשים שמחזיקים בדבר-מה שמשותף לכולם. אנחנו מכירים את הביטוי 'מושב שיתופי', שהוא סוג של התחברות שבה הדברים המשותפים לכולם הם דברים חומריים.

הדברים המשותפים לנו כמאמינים הם בעיקר רוחניים, והם מוגדרים בעבורנו בכתובים.

1. אמונה משותפת

"אל טיטוס בני האמיתי באמונה המשותפת" (טיטוס א 4); "אלה אשר קיבלו אמונה יקרה כשלנו" (פטרוס א 1). למאמין המשיחי יש התחברות ושותפות עם כל המאמינים האמיתיים בעולם כי הם מחזיקים באותה אמונה המשותפת לכולם;

אמונה באותן האמיתות שאלוהים גילה לנו בדברו - בתנ"ך ובברית החדשה.

2. ישועה משותפת

"אהובי, כאשר שקדתי בכל מאודי לכתוב לכם על דבר ישועתנו המשותפת" (יהודה 3). כולנו נושענו בחסדו של אלוהים על ידי אמונה במוותו המכפר של ישוע המשיח, כולנו קיבלנו סליחת חטאים בדמו שנשפך בעדנו, וכולנו קיבלנו את מתנת חיי העולם על ידי אמונה בישוע המשיח ובפועלו עבורנו על הצלב.

3. יש לנו דברים משותפים נוספים

דברים משותפים אלה מוגדרים היטב באפסים ד 3-6. למרות שהמילה 'שותפות' (קוינוג'יה) לא מוזכרת כאן במפורש, משמעותה של השותפות ברורה לפי ההקשר: "גוף אחד, רוח אחת, תקווה אחת, אדון אחד, אמונה אחת, טבילה אחת, ואל

**אנחנו רואים בבירור
שההתחברות שלנו היא
בראש ובראשונה עם אלוהים
האב ועם ישוע המשיח בן
האלוהים ועם רוח הקודש,
אלוהים אחד**

ואב אחד לכל". אפשר להוסיף את המילה 'משותף/משותפת' אחרי המילה 'אחד/אחת', למשל: 'גוף אחד משותף', או 'רוח אחת משותפת', וכך הלאה, והמשמעות נשמרת.

רשימה זו מסכמת בצורה טובה את כל הדברים הרוחניים הנשגבים שמשותפים לנו כמאמינים ושמאחדים אותנו בהתחברות משיחית אחת.

(ב) מה הוא היקף ההתחברות המשיחית?

"את אשר ראינו ושמענו נודיעה לכם למען תתחברו לנו גם אתם, והתחברותנו היא עם האב ועם בנו ישוע המשיח" (יוח"א 3).

פרק א' באיגרת יוחנן הראשונה ידוע כפרק שהנושא שלו הוא ההתחברות המשיחית. בפסוק 3 אנו קוראים שההתחברות שלנו היא זה עם זה. זוהי ההתחברות "האופקית" עם כל

החטא הוא שקוטע את ההתחברות עם אלוהים ועם אחינו

נאמר שאין בנו חטא, מתעים אנו את עצמנו והאמת איננה בנו. אם נתוודה על חטאינו, נאמן הוא וצדיק לסלוח לנו על חטאינו ולטהר אותנו מכל עוולה" (יוח"א א 5-9).

אלוהים לא רק מביא אותנו אל המסגרת של ההתחברות עימו ועם שאר המאמינים, הוא גם רוצה שנהנה מההתחברות הזאת בפועל. אנחנו יכולים להיות שייכים למשפחה אבל לא לדבר זה עם זה. אנחנו יכולים להיות שייכים לקהילה ולהרגיש בה כפרטים בודדים. בשני המקרים האלה ההתחברות פגומה. יוחנן השליח אומר לנו בפסוקים הנ"ל שיש תנאי לקיום התחברות תקינה. התנאי הוא **הליכה באור**. "אלוהים אור הוא וכל חושך אין בו. אם נאמר שהתחברות לנו איתו ונתהלך בחושך, דוברי שקר אנחנו ואיננו מקיימים את האמת".

ל'הליכה באור' על פי פרק זה יש שני מובנים: להתהלך בתחום שאלוהים נמצא בו, תחום **האור והקדושה**, להתהלך אחרי ישוע, כפי שהוא אמר: "אני אור העולם. איש ההולך אחרי לא יתהלך בחושך, אלא אור החיים יהיה לו" (יוחנן ח 12); ולהתהלך לפי **דבר ה'**, ככתוב בתהילים קיט 105, "נר לרגלי דברך ואור לנתיבתי". יוחנן מדגיש מובן נוסף להליכה באור,

המאמינים האמיתיים. אבל מושם כאן דגש דווקא על ההתחברות עם אלוהים, ההתחברות "האנכית": "עם האב ועם בנו ישוע המשיח". באיגרת הראשונה לקורינתים א 9 כתוב: "נאמן הוא האלוהים אשר קרא אתכם לחברת (התחברות) בנו ישוע המשיח אדוננו", ובאיגרת השנייה לקורינתים יג 14: "חסד האדון ישוע המשיח ואהבת האלוהים והתחברות רוח הקודש עם כולכם". ובכן אנחנו רואים בבירור שההתחברות שלנו היא בראש ובראשונה עם אלוהים האב ועם ישוע המשיח בן האלוהים ועם רוח הקודש, אלוהים אחד.

היוזמה להתחברות הזאת איננה שלנו או מטעמנו. היוזמה היא של אלוהים, שחפץ ורוצה בהתחברות עם בני האדם, אשר בטבעם הם חוטאים ואויבים לאלוהים. אבל על ידי הפדות שבמותו ובדמו של ישוע המשיח אלוהים לא רק מושיע אותנו ונותן לנו חיי עולם, אלא הוא נותן לנו את הזכות הנפלאה להיות איתו בהתחברות ובשותפות לנצח, ורק כתוצאה מההתחברות איתו יש לנו גם התחברות עם כל המאמינים האמיתיים שבעולם.

ג) מה הם התנאים להתחברות?

1. הליכה באור

"האלוהים אור הוא וכל חושך אין בו. אם נאמר שהתחברות לנו איתו ונתהלך בחושך, דוברי שקר אנחנו ואיננו מקיימים את האמת. אבל אם נתהלך באור, כמו שהוא באור, כי אז התחברנו זה עם זה ודם ישוע המשיח בנו מטהר אותנו מכל חטא. אם

**כדי שתהיה לנו התחברות
תקינה עם אלוהים ועם
מאמינים, עלינו להיבדל מן
העולם; לא להיכנס לעול
אחד עם מי שאינם מאמינים
בישוע**

והעקרונות של דבר אלוהים. אין כוונת הכתוב להורות לנו להפסיק כל קשר או מעורבות עם אנשים שבעולם, אלא כוונתו שלא ניכנס למסגרות שכופות עלינו התפשרות עם העולם.

גם ההתחברות שלנו עם המשיח מתוארת על ידי עול: "בואו אלי כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה. קחו עליכם את עולי ולימדו ממני, כי עניו אני ונמוך רוח. תמצאו מרגוע לנפשותיכם, כי עולי נעים וקל משאי" (מתי יא 28-30). ישוע אומר: "קחו עליכם את עולי ולימדו ממני". אבל הוא מבטיח: "עולי נעים וקל משאי". גם העול של המשיח הוא קשיח ובלתי מתפשר ובכל זאת הוא נעים, ובהליכה איתו אנחנו מוצאים מרגוע לנפשותינו ולא מכאוב לנפשותינו כפי שגורם לנו עול ההליכה עם העולם.

3. נמיכות רוח

"לכן אזהירכם אני האסור באדון להתהלך כאשר יאתה למשמרתכם אשר נקראתם לה, בכל נמיכות וענווה ובאורך רוח לשאת איש את רעהו באהבה" (אפס' ד 2-1).

"לכן אם יש תוכחה במשיח, אם נחומות האהבה, אם התחברות הרוח, אם רחמים וחמלה, השלימו נא את שמחתו בהיות לכם לב אחד ואהבה אחת ונפש אחת ורצון אחד. ואל תעשו דבר בדרך מריבה או כבוד שווא כי אם בשפלות רוח תחשבו איש את רעהו יותר מעצמו. כל אחד אל ידאג לאשר לו לבדו כי אם גם לאשר לחברו. כי הרוח ההיא אשר הייתה במשיח תהא גם בכם" (פילפ' ב 1-5).

כדי לקיים באופן תקין את התחברות הרוח עלינו להתהלך בנמיכות רוח. הליכה ביחד בהתחברות דורשת מאיתנו הסכמה מתוך אהבה, אחדות מחשבה וכוונה. אבל אחדות איננה תמיד אחידות וזאת מכיוון שאנחנו שונים. אנחנו שונים זה מזה באישיותנו, יש לנו מתנות וכשרונות שונים וגם רקע תרבותי שונה. לשם השגת האחדות וקיום ההתחברות אנחנו זקוקים לענווה ולנמיכות רוח. ענווה פירושה ויתורים ופשרות עם מאמינים אחרים, לא ויתורים על עקרונות האמונה ולא התפשרות על האמת, אלא ויתורים על האגו ועל הנוחיות שלנו, על הכבוד

והוא ההתוודות על חטא. כלומר: הבאת חטאינו הנסתרים אל האור של אלוהים כדי שדעם ישוע המשיח יטהר אותנו מן החטא.

החטא הוא שקוטע את ההתחברות עם אלוהים ועם אחינו. כאשר אנחנו מתוודים על חטאינו הוא נאמן וצדיק לסלוח לנו ולטהר אותנו מכל עוון. אף אחד מאיתנו אינו מושלם, כולנו זקוקים לחידוש ההתחברות שלנו עם אלוהים ועם אנשים על ידי החזרה בתשובה והוידוי על חטא.

2. היבדלות מן העולם

"אל תהיו מושכי עול זר עם חסרי אמונה; כי איזו שותפות יש לצדקה עם העול ואיזו התחברות לאור עם החושך? ואיזו הסכמה למשיח עם בליעל או מה חלק המאמין עם שאיננו מאמין? ואיזה דבק יש להיכל אלוהים עם האלילים? כי אתם היכל אלוהים חיים, כמו שאמר האלוהים 'ושכנתי והתהלכתי בתוכם והייתי להם לאלוהים והם יהיו לי לעם. על כן צאו מתוכם והִפְּרוּ, נאום ה', וטמא על תגעו ואני אקבץ אתכם. והייתי לכם לאב ואתם תהיו לי לבנים ולבנות, נאום ה' צבאות" (קור"ב ו 14-18).

קטע זה מדבר על התחברות אסורה, ובכל זאת אנחנו יכולים ללמוד ממנו על דרך השלילה. ההתחברות האסורה היא עם הבלתי-מאמינים או עם העולם. הוא משתמש בכמה מילים לתאר התחברות אסורה זו, ביניהן שותפות, רעות, הסכמה, חלק.

כדי שתהיה לנו התחברות תקינה עם אלוהים ועם מאמינים, עלינו להיבדל מן העולם; לא להיכנס לעול אחד עם מי שאינם מאמינים בישוע. 'עול' הוא קרש קשיח שמונח על צוואר שתי בהמות ואינו מאפשר עצמאות, כי אם כופה הליכה ביחד; ומין אחד גורר את המין השני. הדימוי מבוסס על הנאמר בדברים כב 10: "לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו". בדרך כלל אנחנו מיישמים פסוקים אלה לגבי איסור נישואין עם בלתי-מאמינים. אבל זה נכון גם לגבי התקשרויות אחרות עם בלתי-מאמינים או עם "העולם", שכופים עלינו שותפות במעשי החושך והליכה לפי ערכים ועקרונות של העולם אשר נוגדים את הערכים

את המופת של המשיח ואומר "הן יודעים אתם את מעשה החסד של אדוננו ישוע המשיח, שבהיותו עשיר נעשה עני למענכם, כדי שתעשירו אתם על ידי עניותו." (קור"ב ח 9).

המאמינים הראשונים בירושלים נתנו ביטוי מעשי ביותר להתחברות שלהם: "וכל המאמינים התאחדו יחד ויהי להם הכול בשותפות. ואת אחוזתם ואת רכושם מכרו, ויחלקו אותם לכולם לאיש איש די מחסורו" (מעה"ש ב 44-45).

לסיכום:

מתוך כל מה שנאמר, מה הם הדברים שעלינו לעשות כדי להימצא שוקדים על ההתחברות?

1. בראש ובראשונה לחזק ולטפח את ההתחברות שלנו עם אלוהים. אפיקי ההתחברות שלנו עם שאר המאמינים נובעים ממעיין ההתחברות שלנו עם אלוהים האב, עם האדון ישוע המשיח ועם רוח הקודש, אלוהים אחד.

2. להתהלך באור ובדרך הווידי על חטא. עלינו לזכור שהחטא הוא האויב הראשון במעלה של ההתחברות שלנו עם אלוהים ועם שאר המאמינים.

3. להיבדל מהעולם ומההתקשרויות ושותפויות שכופות עלינו ערכים של העולם. לא נוכל לעבוד שני אדונים. לב מחולק בין העולם ובין אלוהים פוגם בהתחברות שלנו עם אלוהים ועם שאר המאמינים.

4. להתהלך בנמיכות רוח. עלינו להיות מוכנים לוותר על האגו ועל הכבוד העצמי ולקבל את האחר על אף השוני האישי, על אף המתנה השונה שלו וההבדלים הקיימים בינינו על רקע תרבות שונה. עלינו לקיים את מה שנאמר ברומים טו 7: "על כן תקבלו איש את אחיו כאשר גם המשיח קיבל אותנו לכבוד האלוהים". הקהילות שלנו בארץ מורכבות מאנשים מהרבה רקעים תרבותיים, וזו לשון של המעטה... רק בדרך הויתורים וקבלת האחר - למרות השוני - נוכל לתרום באופן ממשי להתחברות אמיתית במשיח.

5. לשקוד על מתן ביטויים מעשיים להתחברות. עלינו לתמוך באופן חומרי ומעשי באחים ואחיות בעת מצוקתם. עלינו ללמד את המאמינים בקהילות "לעסוק במעשים טובים" כפי שכתוב בטיטוס ג 8, ו"לגמול חסד ולתת לאביונים" כפי שכתוב באיגרת אל העברים יג 16. את מידת החשיבות הרבה שאדוננו מייחס לנושא זה אנחנו רואים במתי כה 34-40: "אז יאמר המלך אל הניצבים לימינו: 'בואו, ברוכי אבי, ורשו את המלכות המוכנה לכם למן היוסד העולם. כי רעב הייתי ותאכילוני, צמא הייתי ותשקוני, גר הייתי ותאספוני, ערום ותכסוני, חולה ותבקרוני, במשמר הייתי ותבואו אלי'. וענו הצדיקים ואמרו: 'אדוננו, מתי ראינוך רעב ונכלכלך, או צמא ונשקה אותך, ומתי ראינוך גר ונאספך או ערום ונכסך, ומתי ראינוך חולה או במשמר ונבוא אליך?' והמלך יענה ויאמר אליהם: 'אמן אומר אני לכם, מה שעשיתם לאחד מאחי הצעירים האלה, לי עשיתם!' Ω"

האישי ועל דברים שמקורם בהבדלי הרקע התרבותי שלנו. כך אומר גם פולוס השליח באיגרת לרומים יד 1 ו-7: "קבלו את החלש באמונה, אך לא לשם ויכוחים על דעות... על כן קבלו איש את רעהו, כשם שגם המשיח קיבל אותנו לכבוד אלוהים".

אם לא נוכל לוותר ולהתפשר על דברים שאינם עקרוניים, לא נוכל לממש התחברות תקינה. חשבו על כל מה שהאדון ישוע ויתר עליו כדי שלנו תהיה התחברות איתו!

ד) הביטוי המעשי להתחברות

"והננו מודיעים אתכם אחי את חסד אלוהים הניתן בקהילות מקדוניה. כי ברוב ניסיון הלחץ רבתה שמחתם ושפלות רישם העדיפה להראות עושר תומתם. כי מעיד אנוכי אשר לפי כוחם ויותר מכוחם התנדבו, ויבקשו ממנו ברוב תחנונים להיות חברינו [או להתחבר איתנו] בגמילות חסדם לעזרת הקדושים" (קור"ב ח 1-4).

"יודעים גם אתם פיליפיים כי בראשית הבשורה, בצאתי ממקדוניה, לא התחברה לי אחת מן הקהילות בעשק משא ומתן כי אם אתם בלבד. כי גם בתסלוניקי שלחתם לי את צרכי פעם ושתיים. לא שאבקש את המתן אך אבקש הפרי אשר ירבה בחשבונכם. ואני קיבלתי את הכול ויש לי די והותר, ואני נמלאתי ריח ניחוח בקבלי מידי אפפרודיטוס את כל אשר שלחתם זבח ערב ורצוי לאלוהים" (פילפ' ד 15-18).

בפרק ח באיגרת השנייה לקורינתים מדובר על מתן תרומה לקדושים הנזקקים בירושלים, ובפילפ' ד' מדובר בתרומה לפולוס השליח מאת הפיליפיים. פולוס השליח, בהשראת רוח אלוהים, קורא לשירות הזה בשם 'התחברות'. כלומר, המאמינים האלה ביטאו באופן מעשי התחברות אמיתית עם מאמינים אחרים שהיו במצוקה, בכך שהם דאגו לצורכיהם הגשמיים. כשאנחנו עוזרים למאמינים במצוקה אנחנו נותנים ביטוי מעשי ואמיתי להתחברותנו הרוחנית איתם במשיח.

פולוס, השליח הגדול לגויים, השקיע מאמצים מרובים בעידוד מאמינים להרים את תרומותיהם לעניי הקדושים. בעבורו זה היה חלק בלתי נפרד מהשליחות שלו: "רק שנזכור את האביונים, אשר גם שקדתי לעשות" (גלט' ב 9-10). השירות הזה לא היה מטרד בעבורו כי אם עבודת קודש, והוא מכנה את התרומות גם בביטויים אחרים כמו 'פרי', 'חסד', ו'ריח ניחוח', ובאיגרת אל העברים י"ג הם מכונים 'זבחים'.

ניתן לכלול בביטוי המעשי להתחברות כל עזרה מעשית אחרת לאחים ואחיות במצוקה, כמו ביקור חולים, עזרה בבית לנזקקים, עידוד בעת משבר וכדומה. קיימות אין ספור אפשרויות לתת ביטוי להתחברות שלנו באופן מעשי.

אלוהים רוצה שההצהרות הרוחניות הנשגבות שלנו יתמזגו עם ביטויים מעשיים וממשיים. פולוס מעמיד בפני הקורינתים

**לשם השגת האחדות וקיום
ההתחברות אנחנו זקוקים
לענווה ולנמיכות רוח**

ברוח הקודש כנגד שרי העם וזקניו באומרם (פס' 10-12): שיהא ידוע לכולכם ולכל עם ישראל כי בשם ישוע המשיח אשר אתם - על פי עצת אלוהים הנחרצה וידיעתו מראש - צלבתם ואשר אלוהים הקימו מן המתים, בשם הזה האיש הפיסח עומד בריא לפניכם. הוא, ישוע המשיח, הוא "האבן שמאסו הבונים, אשר הייתה לראש פינה". ואין רפואה באחר, כי אין שם אחר נתון לבני אדם תחת השמים, ובו עלינו להיושע.

כנס שבועות 2008

בהמשך, בפסוק 23, אנו קוראים ששמעון ויוחנן, לאחר ששחררו,

"הלכו אל חבריהם". הם הלכו להיות יחד עם הקהילה שלהם. כמה חשובה ההתחברות הקהילתית! אסור שמאמינים יתבודדו. אנחנו נקראים לא לעזוב את אספותינו, ואסור גם שקהילות תתבודדנה! לכן כמה נפלא האירוע הזה היום!

בפס' 24 - תפילה בלב אחד. לפני שאנחנו רצים לעשות כל דבר אחר, אנחנו צריכים להתפלל. להתפלל באופן אישי ולהתפלל כקהילה. איזה כוח יש כאשר הקהילה מתפללת בחוזקה ונושאת בלב אחד את קולה לאלוהים!

ומה תוכן התפילה? "למה רגשו גויים ולאומים יהגו ריק? יתייצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו!" (פס' 24-25). כמה חשוב לדעת את דבר אלוהים, הכתובים, כדי שיוכלו להיות חלק מתפילותינו. להתפלל במילים של אלוהים, וכך לשאת את חרב הרוח. השליחים ידעו היטב את כתבי התנ"ך וידעו שמה שקרה הוא אכן התגשמות הכתובים! (פס' 27-28). ישוע המשיח אכן סבל עד מוות מידי אנשים רשעים, אך זו הייתה גם עצת אלוהים הנחרצה וידיעתו מראש. ישוע המשיח היה צריך למות על הצלב בגולגלתא, כדי להיות כפרה על חטאינו, כדי להיות "שה אלוהים הנושא חטאת העולם".

"וכעת ה'..." אכן חשוב מאוד לדעת איך להתפלל ומה לבקש. לבקש את מה שצריך באמת! "...ראה את איומיהם (השטן) רוצה כל הזמן להפחיד, להשתיק ולשתק את המאמינים!) ותן לעבדיך לומר את דברך בכל אומץ הלב!" (פס' 29). זו צריכה להיות גם התפילה שלנו בימים האלה! שיהיה לנו האומץ לדבר על אמונתנו. כך שנהיה עדות חזקה בבתי הספר, בצבא, באוניברסיטאות, במקומות העבודה.

"בנטותך את ירך למרפא ולעשיית אותות ומופתים על ידי שם ישוע עבדך הקדוש" (פס' 30). אנחנו אכן זקוקים לאומץ כדי לדבר, כדי להיות עדות חזקה לבני עמנו בדיבור ובמעש, ואלוהים יאשר את העדות שלנו על ידי אותות ומופתים, רפואה וישועה, בשם האדון ישוע המשיח!

התוצאה המדהימה של התפילה: מקום התפילה עצמו הזדעזע באופן פיזי, אבל יותר מזה: "כולם נתמלאו רוח הקודש ודברו את דבר אלוהים באומץ לב". (פס' 31). אלוהים אכן ענה לתפילתם, ואלוהים גם יענה לתפילה הזו שלנו כאשר נבקש אומץ לב לומר את דבר אלוהים, דבר הבשורה! כך שכל ההתקפות והאיומים לא יפחידו אותנו, לא ישתקו אותנו ולא ישתיקו אותנו! אלא בחסד אלוהים נהיה, קהל המאמינים, "לב אחד ונפש אחת" (פס' 32), ונחיה בארץ הזאת לכבוד אלוהים ונעיד באומץ שקיבלנו מאלוהים, בחוכמה ובגבורת אלוהים על אודות הישועה שלנו ועל אודות מושיענו הנפלא, ישוע המשיח

האדון! Ω

בעקבות שהתפרסמה בקיץ האחרון בעיתון "ידיעות אחרונות" (ראו כאן עמ' 10) בה צוטטו משפטים מספר מהמסר שהושמע בכנס חג השבועות 2008 שארגנה האגודה ביד השמונה, אנו מביאים כאן את המסר במלואו:

אני רוצה להביא לכם מסר קצר ופשוט שהאדון שם על לבי. מסר שהינו חשוב וחיוני בימים אלה לכל המאמינים בישוע המשיח החיים בארץ. המילים מתהילים מזמור ב' מהדהדות חזק בקרבנו:

"למה רגשו גויים ולאומים יהגו ריק? יתייצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו!"

זו התחושה של רבים מאיתנו לאחר האירועים שהיו נגד היהודים המשיחיים בארץ בחודשים האחרונים, בהם התנסינו בביטויים קשים של אלימות, שנאה וזעם. "למה רגשו גויים?" אנחנו אכן רואים שכוחות רבי עוצמה, רוגשים וסוערים מתייצבים כנגד המאמינים, ובאיומים מנסים להשתיק אותם וכך להשתיק את הבשורה על ה' ועל משיחו!

למה רגשו גויים? כי אנחנו נמצאים באחרית הימים וקרוב היום שבו "כל ישראל יושעו!" קרוב היום שבו - כדברי הנביא זכריה - אלוהים ישפוך על בית דוד ועל יושב ירושלים רוח חן ותחנונים והביטו אליו (אל ישוע המשיח) אשר דקרו, וספדו עליו כמספד על היחיד והמר עליו כהמר על הבכור. ומאחר שהיום קרוב, הכוחות הרעים שבמרומים - מושלי חשכת העולם הזה - מנסים ככל יכולתם להמשיך ולהחזיק את עם ישראל בחושך, בעיוורון, למען לא יזרח עליו אור הבשורה של כבוד המשיח ישוע, אשר הוא צלם האלוהים עצמו.

אותן המילים מתהילים ב' מצוטטות בברית החדשה בספר מעשי השליחים פרק ד. הבה נראה את השתלשלות הסיפור המקראי.

לאחר שהשליחים שמעון ויוחנן מרפאים איש פיסח בשמו של ישוע המשיח, תופסים אותם הכוהנים והצדוקים וכולאים אותם. (פס' 1-2). [דבר זה עדיין לא קורה בארץ אבל זה בדיוק מה שהמסד הדתי שואף אליו: לחוקק חוקים נגד בישור שם ישוע, כדי שניתן יהיה באופן "חוקי" לאסור ולכלוא את אלה שמבשרים את ישוע המשיח!]. אך השליחים עומדים מלאים

אנחנו אכן רואים שכוחות רבי עוצמה, רוגשים וסוערים מתייצבים כנגד המאמינים ובאיומים מנסים להשתיק אותם, וכך להשתיק את הבשורה על ה' ועל משיחו!

ג'וני חורי

טיול לגן גורו

מנהלים מפינלנד ונורבגיה, כל אחד במשך 4-5 שנים, עד שבשנת 2003 נבחר ג'וני חורי להיות המנהל הישראלי הראשון של בית האבות, לאחר שלמד והוכשר מספר שנים לקראת תפקיד זה באוניברסיטת חיפה.

בית האבות מיועד לעצמאיים (המסוגלים לעשות פעולות בסיסיות באופן עצמאי, ללא צורך בעזרה) ותשושים (הזקוקים לעזרה חלקית בהלבשה, רחצה וכו', עקב מחלה או מגבלה), והוא נמצא בפיקוח של משרד הרווחה. דיירים שהפכו להיות סיעודיים יכולים להישאר בבית האבות. בתפוסה מלאה יכול בית האבות לאכלס עד 36 דיירים, ועוד כ-4 דיירים בדירות חוץ. רוב הדיירים הם יהודים, אך יש גם מספר דיירים גויים, ביניהם ערבים, וכולם חיים בהרמוניה משיחית.

יום שגרתי בבית האבות מתחיל בשעה 07:30 בתפילה והגות משותפת בכתובים. לאחר ארוחת הבוקר יכולים הדיירים להשתתף במגוון פעילויות, כמו מלאכת יד, פיסיותרפיה, אפייה, טיולים קצרים באזור כו'. חלקם מתנדבים מחוץ לבית האבות. אחת לשנה מתקיים טיול גדול (הטיול האחרון היה לגן השלושה ולגן-גורו). צוות בית האבות מונה כ-30 עובדים, רובם מאמינים מקהילות שונות באזור. כמו כן נהנה בית האבות מעזרתם של מתנדבים שמגיעים לתקופה של חצי שנה עד שנתיים (חלקם חוזרים לתקופת התנדבות שנייה ושלישית...). המתנדבים עוזרים במטבח, בטיפול בזקנים ובאחזקה.

כבית אבות פרטי ”אבן העזר” אינו מקבל שום תמיכה ממשלתית. ללא תמיכתם הנאמנה של ארגונים מחו”ל (בעיקר ה-NCMI) ואנשים פרטיים, בית האבות לא היה שורד, זאת משום שרוב הדיירים הם חסרי אמצעים. אמנם בשנים האחרונות הלכה וגדלה התמיכה מקרב הקהילות המקומיות, אך היא עדיין מזערית ביחס לתמיכה שמגיעה מחו”ל. לצערנו בשנים האחרונות נשמעים יותר ויותר קולות מצד הארגונים מחו”ל כי אין ביכולתם להתחייב ולתמוך בבית האבות באותו היקף, אם בכלל. לפיכך נחוצים עידוד ותמיכה מהקהילות בארץ.

בית האבות הוקם בעקבות חזון, והוא ימשיך להתקיים כל עוד האדון ירצה בכך. בינתיים, ניתן כל שנה להסתכל אחורה ולומר בתודה: ”עד הנה עזרנו ה””, ובה בעת להסתכל קדימה באמונה ובבטחה שהוא יספק את צרכינו גם בעתיד! Ω

בשנת 1949 הגיע למדינת ישראל, שזה עתה קמה, פסטור לותרני נורבגי בשם מגנה סולהיים עם אשתו סיליה. הם השתייכו לארגון הנורבגי Church Ministry to Israel (NCMI). בשנים שלפני הגעתם לישראל הם עבדו בקרב הקהילה היהודית ברומניה, שבמהלכן זכו לראות לא מעט יהודים שבאו לאמונה במשיח ישוע. אולם בשנת 1948 הם נאלצו לעזוב את רומניה עקב חוק קומוניסטי חדש שהוציא את עבודת הבישור אל מחוץ לחוק. כשהגיעו בני הזוג סולהיים לישראל גילו למרבה הפתעתם שמאמינים יהודים רבים, אותם הכירו מהקהילה המשגשגת ברומניה, עלו לישראל. במהלך השנים הפך פסטור מגנה סולהיים להיות רועה הקהילה שלהם בחיפה.

לסולהיים היה לב אמיתי של רועה: כשהוא ראה את מצבם העגום של היהודים המאמינים שעלו מרומניה ואת מצבם של לא מעט יהודים מאמינים אחרים בישראל, הוא התפלל שאלוהים יספק להם מקום שבו ידאגו להם בהגיעם לגיל זקנה. רבים מהם היו חולים וחלשים שאיבדו את מרבית יקיריהם בשואה, ובנוסף הם לא היו אהודים על אחיהם היהודים בארץ בגלל אמונתם במשיח ישוע.

להקמת בית האבות בפברואר 1976 קדמו שנים רבות של תפילה ועבודת הכנה של ה-NCMI יחד עם ארגונים נוספים, בעיקר מסקנדינביה וגרמניה - כולל ה-UCCI (United Christian Council in Israel). עזרה הגיעה גם מקהילות ואנשים פרטיים

בית אבות ”אבן העזר”

ממקומות שונים בעולם. הבניין שהוקם על שטח ששייך לאידון הלותרני העולמי ברח' מאיר במושבה הגרמנית בחיפה, היה התגשמות החזון עבור יהודים מאמינים שהזדקנו - מקום בו הם יכולים למצוא מנוח לאחר שנים של עמל!

המנהל הראשון של בית אבות ”אבן העזר” היה יוקו קוקונן הפיני, שהלך להיות עם האדון לפני שנים מספר. אחריו כיהנו כמה

הקהילה. אנו רואים את זמן ההלל כעבודת קודש וכקריאה לבוא לפניו ולהכריז את טובו, את אופיו ואת מעשיו. ההלל אינו בשבילנו אלא בשבילו ונעשה לפניו.

שנית, כעם של כוהנים אנו נקראים לתפילה והפגעה. כולנו נקראים לשאת את שם בני ישראל על כתפינו וליבנו ולבוא לפניו בהפגעה, תפילה ותחינה בעד עמנו, ובעד הקהילות האחרות בגוף המשיח (ראה שמות כח). אנו עורכים לפחות 3 אסיפות תפילה בשבוע במרכז התפילה שלנו בתלפיות, למען ישראל ולמען גוף המשיח ושגשוג כל הקהילות בארץ. נושא שיקום עם ישראל לאלוהים ולא רצו קרוב לליבנו

משום שהוא קרוב לליבו של אלוהים, והוא נושא מרכזי וחיוני בפעילותו של אלוהים עצמו. לכן תפילה למען שיקום עם ישראל מהווה נושא מרכזי גם בתפילותינו. בכלל כל נושא התפילה הוא כה חשוב וקשה להגזים בהדגשתו, והוא נושא מרכזי בקהילת אל רואי. אילו היינו מבינים את הכוח שטמון בתפילה, הייתה התפילה אחת מן הפעילויות המרכזיות ביותר של כולנו.

שלישית, אנו נקראים ככוהנים ללמד את דבר ה' ולבארו. בספר נחמיה פרק ח' פסוקים ז-ח אנו רואים דוגמה נפלאה למילוי תפקיד זה. שם אנו מוצאים שנחמיה, עזרא והלוויים הסבירו לעם את פירוש הכתובים ולימדו אותם. דבר זה הביא להתעוררות עצומה בזמן שיקום העם לארץ ישראל. קהילת "אל רואי" מנסה למלא קריאה זו בכמה צורות. חוץ מן הדרשה באספה השבועית, אנו מתכנסים באמצע השבוע ללימוד הכתובים יחד, להתחברות ולתפילה. עוד דרך היא בית-ספר-שבת שבו אנו מנסים להקנות לכל הילדים והנוער הבנה בסיסית של כל הכתובים, כולל נושאים הקשורים לחייהם ולאתגרים בהם הם עומדים. דרך נוספת היא, פגישות במרכז התפילה והתלמידות שלנו, בהם אנו מציעים לצעירים אחרי צבא לימוד מעמיק של הכתובים והליכה עם אלוהים. רצוננו ותפילתנו הם שאלוהים יבנה את הצעירים הללו וישתמש בהם לברך את גופו. פגישות אלה פתוחות לצעירים מקהילות אחרות כחלק מחזונו לראות את גוף המשיח פורח בארץ ישראל.

גוף המשיח בארץ חשוב לנו מאוד, ואנו מאמינים שאלוהים אוהב את גופו ורוצה לבנות אותו. בשל רצוננו להיות לברכה לגוף האדון,

אנו לא רק מתפללים למען הקהילות האחרות אלא מעשרים את כל הכנסות הקהילה ותומכים בקהילות ובגופים שונים כפי שהאדון נותן לנו חסד לעשות. ייתן לנו אלוהים חסד ביחד לפאר את שמו ולהביא לו כבוד רב בקרב עמו למען יפנה עמו מחטאיו למשיחנו וגואלנו - ישוע המשיח. Ω

קהילת "אל רואי" מתכנסת בירושלים. שמה לקוח מסיפור הגר שברחה למדבר ביאוושה הגדול. שם, ליד עין המים מתגלה אליה המלאך והיא רואה את האלוהים הרואה אפילו אותה. ייאוושה ומרירותה הופכים לפליאה והשתאות, "הגם הלום ראיתי אחרי רואי" כלומר, "כיצד זה שחייתי לאחר שראיתי את האלוהים שרואה אותי". מילים אלה מביעות התגלות של חסד בל יתואר ואת אופי האלוהים, השוכן לא רק במרום ובקודש, אלא גם עם נדכאים ושפלי רוח. השם 'אל רואי' בא להביע את אמונתנו שאלוהים רואה את עמו ואת גופו בארץ, ושלא רחוק היום בו הוא יתגלה אלינו בחסד רב.

ריקודים בקהילה

כמה מן המאפיינים של הקהילה:

ישוע - מרכז הקהילה. כקהילה אנו נקראים לדרוש את אלוהינו ולא להבזיח בכל ליבנו, כפי שכתוב בהושע: "ונדעה, נרדפה לדעת את יהוה, כשחר נכון מוצאו, ויבוא כגשם לנו, כמלקוש יורה ארץ" (הושע ו 3). הדבר מתבטא בדגש שאנו שמים בלימוד ובדרשות על הליכה עם ואחרי ישוע, כניעה לו ולדברו וחיי תפילה הממוקדים בדרישת פניו כדי "לדעת אותו" (פיליפים ג 10) "עד כי נגיע כולנו לאחדות האמונה ודעת בן האלהים כאיש אחד שלם לשיעור קומת מלוא המשיח" (אפסים ד 13).

קהילת האלוהים מיועדת להיות עם של כוהנים. כיפא השליח כינה את קהילת האלוהים "אבנים חיות"

קהילת אל רואי

הנבנות "למשכן הרוח לכהונת קודש" ובפסוק אחר באותו קטע הוא מכנה את הקהילה "ממלכת כוהנים". (פטר"א ב 9:5) ככוהנים אנו נקראים בראשונה לשרת את אלוהים ולעמוד לפניו. דרך אחת לביטוי קריאה זו היא הלל והודיה באסיפות

של רועה הקהילה - גם אחרי שדוב נאלץ לעבור למרכז הארץ כדי לגור קרוב לבית ספר מיוחד שבנו הנכה זקוק לו. היום כ-20 אנשים מתאספים בערד ועוד כ-60 בבאר שבע. כל האספות מתקיימות ברוסית.

לפני ארבע שנים התחילו רדיפות נגד מאמינים משיחיים בערד שנמשכות עד היום: מקללים אותם ברחוב, מפגינים ליד ביתם, לוחצים על מעבידיהם לפטר אותם מעבודתם וכדומה; אך כל הקהילות בעיר, כולל "פרחי המדבר", מחזיקות מעמד בעזרתו וכוחו של האדון ישוע, ונשארות נאמנות למושיען.

על הקהילות

דוב ביקס עדיין בתפקיד רועה כל הקבוצות. בנוסף לכך, לפני שנים הוא התחיל לבשר בקרב מכורים לסמים, זונות וחסרי-בית בדרום תל אביב. הוא ועוד מספר אנשים (שרובם היו מכורים לסמים) שאלוהים הושיע אותם) מבשרים ברחובות כשהם מעמידים שולחן עם אוכל ושתייה שעליו מונחים הכתובים וספרים משיחיים נוספים. מכורים לסמים וזונות רחוב ניגשים אל השולחן, לוקחים אוכל וספרים ומקשיבים לבשורה, ורובם מגיבים בלב פתוח וצמא לדבר אלוהים! אפשר לומר שאלה מהם שבסוף מוסרים את חייהם לאדון ישוע נהפכים גם הם במובן מסוים ל"פרחי המדבר": נס אלוהינו הטוב שמושיע ונותן מים חיים לתועים במדבר יבש ואומלל זה - מדבר של התמכרות וייאוש. Ω

"יִשְׁשׂוּם מְדַבֵּר וְצִיָּה וְתִגַּל עֲרָבָה וְתִפְרַח כְּחֶבְצֵלֶת" (ישעיהו לה 1)

קהילת "פרחי המדבר" היא בעצם משפחה אחת של מאמינים באדון ישוע הכוללת כמה קהילות קטנות (או קבוצות בית) מחמש ערים שבנגב: באר שבע, ערד, דימונה, ירוחם ונתיבות. איך נוסדה והתפתחה קהילה זו? איך הופיעו "פרחים במדבר"? בראשית היה הצורך והצורך הוביל למעשה...

בישור בתל אביב

היום זה יישמע מוזר אבל לפני כ-15 שנה היו שתי קהילות משיחיות בלבד בנגב ובערבה: קהילת באר שבע וקהילת אילת. הנחיצות להקמת קהילות נוספות הייתה עצומה, ובשנת 1996 התחיל דוב ביקס, מבשר שעבד עם קהילת באר שבע, קבוצת בית קטנה ללימוד הכתובים לדוברי רוסית בעיר ערד. האספות התקיימו בבתי פרטיים. במשך כמה שנים שלאחר מכן הוא הקים עוד ארבע קבוצות בית: בדימונה, במצפה-רמון, בירוחם ובנתיבות.

הוא השתמש באותה שיטה כל פעם: תחילה, הוא חיפש בכל עיר כמה אנשים שהיו מעוניינים להשתתף בלימוד הכתובים, ובה בעת מישהו שהיה מוכן לארח את הקבוצה בביתו מדי שבוע. אחר כך סיפרו אנשים אלה לקרוביהם ומכיריהם על האספות, והקבוצות גדלו והתפתחו עם הזמן לקהילות קטנות. בשלב זה הוחלט להתחיל אספות שבת לכל הקבוצות יחד בביתו של דוב, שכבר עבר מבאר שבע לערד. היו זמנים שקרוב ל-80 איש התאספו באותו בית, ביניהם הרבה אנשים חדשים כל פעם.

לאחר מכן, כשדוב כבר לא היה יכול לארח בביתו את הקהילה הגדלה, כל הקבוצות - חוץ מקבוצת ערד - התחילו להתאסף בבית כתבי הקודש בבאר שבע, שם הם מתאספים עד היום. המאמינים מערד, לעומת זאת, ממשיכים להתאסף באותו בית

בית הקהילה

כתבה ב"ידיעות אחרונות"

שרה נראל

"כ" ת המטבילים - זאת הכותרת שהופיעה בדף השער במוסף "7 ימים" של עיתון ידיעות אחרונות ביום שישי, 8.8.08. ברקע, על אותו עמוד, רואים את אחד מזקני קהילת 'תפארת ישוע' סומך את ידו על ראשה של אחת מבנות הקהילה. בהמשך הגיליון פורסמה כתבה שהשתרעה על פני שמונה עמודים וכותרתה "הצופן המשיחי". את הכתבה פרסמה כתבת "ידיעות אחרונות" ש"חדרה" כלשון הכתוב "אל תוככי כת היהודים המשיחיים בישראל, ותיעדה במשך חודשיים את שיטותיהם המתוחכמות להמרת דתם של יהודים..."

תחילת הכתבה באמצע העיתון

עמוד השער "ידיעות אחרונות"

נביא להלן שתי תגובות של עיתונאים שהביעו את הסתייגותם מן הכתבה הנ"ל. הראשונה היא של מנחם בן עם הכותרת "צהוב יורד", פורסמה בעיתון מעריב/ מוסף תרבות, ב- 15.8.08:

"הכותרות הצהובות הירודות בנוסח הגעוולד הגזעני של 'יד לאחים' בשער '7 ימים' האחרון בעניין היהודים המשיחיים ("כיצד הם מנסים

להמיר את דתם של ילדים, חיילי צה"ל וניצולי שואה")

ממש לא מייצגות את רוח הכתבה האוהדת בעצם של הכתבת תחיה ברק, שתיארה בה את אנושיותם ורחמנותם של היהודים המשיחיים, הקשובים לניצולי שואה ולחסרי בית ולנערים בסיכון. אז מה היה לנו כאן? סתם הצהבה כותרתית מכוערת של עורך עממי, בנוסח העלול לעודד משלוח מעטפות נפץ ושריפת ספרי הברית החדשה".

התגובה השנייה היא של יפתח אלעזר עם הכותרת "הבלי משיח", פורסמה באינטרנט באתר "העין השביעית" ב- 17.8.08. להלן משפטים ספורים מהכתבה:

"במבצע עיתונאי נועז החדיר 'ידיעות אחרונות' כתבת אל תוככי כת מסוכנת העוסקת בעזרה לזונות נרקומניות וחלוקת מזון לניצולי שואה. ההמון המוסת והלפידים כבר בדרך.

כתבת השער של מוסף "7 ימים" על "כת היהודים המשיחיים בישראל" השתייכה לז'אנר כתבות האימה. ניתן לנחש זאת כבר לפי התמונה שבשער - תמונה אפולולית, שנראה בה גבר מבוגר, עם מבט מזוגג, לבוש בבגדים כהים, המניח את ידו על ראשה של צעירה בלונדית לובשת לבן [...] באמצעות שימוש בשפה ובדימויים מניפולטיביים נוטלת הכתבה את הפעילויות המיסיונריות השגרתיות של היהודים המשיחיים ומציגה אותן בדרך שנועדה לזעזע או לקומם את הקורא [...] השימוש במונח הטעון "כת" מעצים את הטבעת הסטיגמה השלילית על היהודים המשיחיים ומשרת את הדמוניזציה שעושה להם הכתבה".

העיתונאית תחיה ברק מפרטת בכתבה איך הגיעה ל"משימה" שנטלה עליה. הגיע אליה עלון שחולק ברחובות הארץ במסגרת קמפיין של "יהודים למען ישוע". היא התקשרה לטלפון שפורסם בעלון ויצרה קשר עם קהילת "תפארת ישוע" בתל אביב. המאמינים בקהילה קיבלו אותה בהנחה שהיא "מאמינה חדשה" בלי לדעת שהיא מתחזה, וכך השתתפה הכתבת באספות הקהילה והיתה צמודה לחברי הקהילה ולפעילויותיהם. במסגרת התחקיר שעשתה הגיעה ל"כנס שבועות" שהתקיים במושב יד השמונה, נסעה עם קבוצת מאמינים לבשר לחיילים, הצטרפה לחלוקת מזון לניצולי שואה, ובקרה במרכז של עמותת "דלת לתקווה" המסייעת לפרוצות ונרקומנים בתל אביב. כמו כן הצטרפה למסע בישור בתל אביב ונכחה בטקס הטבילה של אחד הנערים מהקהילה.

במסגרת הכתבה לא חוסכת הכתבת בביטויים המביעים זלזול וחוסר הערכה למאמינים שפגשה. היא מנסה למצוא בקרב המשיחיים דברים הנוגדים את החוק, כמו למשל אזכור החוק "האוסר על המרת דת בקרב קטינים, ללא אישור הוריהם... ושדול קטינים להמרת דת". כמו כן היא מתארת בביקורתיות את פעילות העמותה לסיוע לנזקקים, כגון חילוק מצרכי מזון ובגדים, בין השאר לניצולי שואה.

תמונות רבות של מאמינים מהקהילה "תפארת ישוע" פורסמו בעיתון, בהן צילומים של הכתבת עצמה כשבאחד מהם היא משתתפת באחת מאספות הקהילה ובשני היא נוטלת חלק בחלוקת עלונים ברחוב הישראלי. משסיימה לאסוף את החומר שחיפשה נעלמה הכתבת וניתקה כל קשר עם האנשים שעמם היתה כה קרובה במשך שבועות רבים.

במקביל, פורסם תקציר של הכתבה באינטרנט, באתר Ynet של "ידיעות אחרונות", עם הכותרת:

מי היה מאמין

מסמך: כך פועלים היהודים המשיחיים בישראל להמרת דת של יהודים: מקיימים טקסי טבילה מסתוריים, מסבירים לחיילי צה"ל על הברית החדשה, ומטיפים על ישו לניצולי שואה רעבים.

"מבצע חסד" ב-1948: המעמד התיאולוגי של יהודים משיחיים נוכח הכנסיות ההיסטוריות

גרשון נראל

(חלק ג')

במקביל לכך, בתוככי הדרגים האנגליקנים הבכירים, כמו גם בכנסיות אחרות, שררו ספקות מתמידים באשר לגאונותם המוחלטת של היהודים המשיחיים כלפי המסד הכנסייתי מאומות העולם. ראשי הכנסייה והמיסיון חשדו בכך שליהודים המאמינים בישוע "גאונות כפולה" הן לבית-הכנסת והן לכנסייה, ולא נאמנות בלעדית לכנסייה. החשש בקרב אנשי כמורה היה, שכאשר יהודים נוצרים ייסדו במדינת היהודים קהילה עצמאית משלהם, הם יתנתקו לא רק ממנהגי הנצרות ההיסטורית וממסורתיה, אלא גם ישתחררו מההגמוניה שלה.

"במשיח אין יהודי ואין גוי"

בשעה שהיהודים חסידי ישוע הצינוניים ראו את עצמם כחלק בלתי נפרד מעם ישראל מבחינה אתנית ולאומית, טענו בכנסיות שהם "יהודים לשעבר" בלבד, ושעליהם להיטמע בגוף האוניברסלי של המאמינים, ללא ייחודיות יהודית, וזאת לאור פרשנות מגמתית של דברי פולוס, כי במשיח "אין עוד לא יהודי ולא יווני" (אל הגלטים ג 28). קרי, בשלהי המנדט מנהיגי הכנסיות לא ראו שום פסול בכך שהיהודים המאמינים בישוע ימשיכו להיטמע בכנסיות הגויים כפי שהיה נהוג במשך מאות בשנים. נהפוך הוא, הם ניסו למנוע את האפשרות שתתגבש תשתית אנושית וארגונית שתהיה מסוגלת להביא לכך שבמדינת היהודים תצמחנה קהילות "עצמאיות מדי" של יהודים משיחיים, שבפועל יהיו "מייחדים", אשר ימולו את בניהם למשל ויחליפו את יום הראשון ביום השבת.

אמנם לאחר "מבצע חסד" הבישוף האנגליקני בירושלים ווסטון "התנצל" פומבית על הפינוי הזיזם וטען שבמובן מסוים היה "חבל שהיינו צריכים לתת להם לעזוב... הנוצרי העברי מהווה את התקווה עבור הארץ". על פניו, הבישוף ציין שהיה רצוי שהיהודים המאמינים בישוע יישארו במדינת היהודים, אך בדבריו ציין גם שלאנגליקנים הייתה "בעיה", וניתן להבין שזו הייתה "הבעיה היהודית". "הבעיה היהודית" אכן הטרידה את הכנסייה, גם כאשר היהודים נמצאו במעגל הפנימי שלה במעמד של "יהודים מומרים", ואולי אף ביתר שאת דווקא בשל עובדה זו. אנשי כנסייה ומיסיון חזרו וניסחו את עמדתם בצורה ברורה: "המטרה היא לנסות ולהגשים את החזון של פולוס באשר לקהילת המשיח (Body of Christ), אשר בוודאי צריך ליישמו בכנסייה המקומית של ארץ ישראל, שבה אין יהודי ואין יווני."

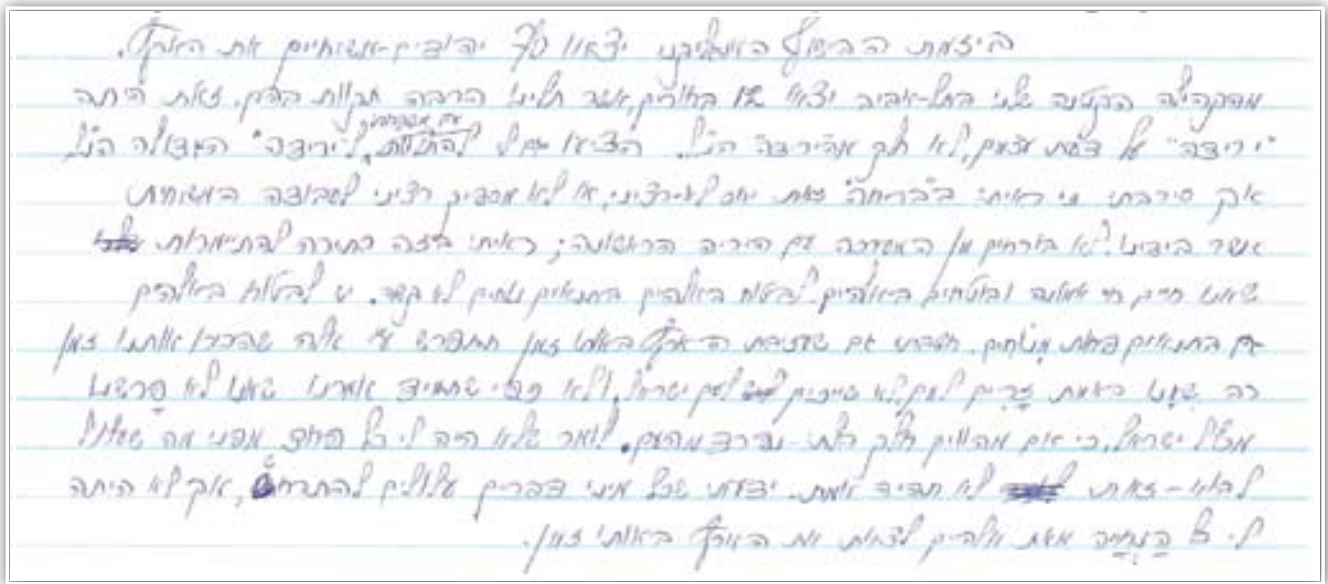
דברים אלה מדברים בעד עצמם. לפיכך, כאשר ב-1948 נוצרו נסיבות ריאליות להחייאת 'כנסייה יהודית' ריבונית בארץ ישראל, ערש המשיחיות, ועוד במדינה יהודית ריבונית, התמודדו כנסיות גויים עם "הבעיה היהודית הפנימית" באמצעות מעשה ההברחה של "מבצע חסד". כלומר, מעבר להיבט ההומניטרי שהוצג קבל עם ועדה, היו למבצע גם מניעים אחרים שניצבו מאחורי הקלעים. בפועל שאפו הכנסייה וארגוני המיסיון להחליש את האפשרויות להתארגנות עצמאית של יהודים משיחיים על בסיס יהודי-לאומי. ייעודם לשמש שליחים שמעידים על אמונתם לבני עמם בפלשתינה-א"י וברחבי תבל הוא רק מתוך כנסייה אגליקנית, לותרנית או בפטיסטית, ולא כגוף יהודי נפרד.

הצינונות ו"כנסייה עברית משיחית"

מאחר שרוב רובם של היהודים/העברים הנוצרים (Hebrew Christians) בארץ ישראל המנדטורית ראו את עתידם בתוך הכנסיות ההיסטוריות ולכן עלו על מסלול ידוע של התבוללות, גם לא העסיקה אותם השאלה של כינון "כנסייה עברית משיחית לאומית" בארץ ישראל. רוח גבית לעמדה זו של המתבוללים הגיעה גם מצד הבישוף האנגליקני בירושלים, גראהם בראון, שלא ראה הצדקה תיאולוגית לייסוד "כנסייה עברית משיחית" נפרדת עבור העברים הנוצרים בארץ, ולכן גם לא היה מעוניין לעודד את "המומרים", כלשונו, לבסס את זהותם היהודית, במיוחד כאשר אלו ביקשו לעלות ארצה כיהודים. כזכור, באותם ימים רק מיעוט היהודים תלמידי ישוע נקראו 'יהודים משיחיים' והשם הרווח אז היה "יהודים נוצרים" או "עברים נוצרים".

וכך, יודגש, בשנים שקדמו ל"מבצע חסד" לא הייתה כלל תמימות דעים בתוך הכמורה האנגליקנית הבכירה בנוגע לגיטימיות התיאולוגית של "כנסייה עברית משיחית". למעשה נשללה אפשרות זו במיוחד בארץ ישראל, שבה, כך נטען, "הופעלו פיתויים רבים על נוצרים עברים כדי שישבו לחיק היהדות". ראשי המיסיון הלונדוני (CMJ) הביעו את התנגדותם החד-משמעית לכינונה של "כנסייה יהודית" עצמאית, אם כי ביטאו זאת רק במעגל הפנימי של אנשי הכנסייה. הם נזהרו מאד שלא לבטא עמדה זו קבל עם ועדה, שכן מסיבות של תקינות פוליטית הדברים לא היו מתקבלים בעין יפה, במיוחד לאחר השואה, ובתקופה שבה העם היהודי היה על סף מימוש שאיפתו לבית לאומי בארץ ישראל. ומצד שני, קהילת הפלשתינים האנגליקנים עלתה במספרה ובהשפעתה לאין ערוך בהשוואה לקבוצה הקטנה של היהודים הנוצרים. במקביל לכך, הערבים-הנוצרים בארץ - על עדותיהם וקבוצותיהם - ראו את עצמם כיורשים הלגיטימיים של הקהילה הנוצרית הקדומה ובעלי הרציפות הפיזית בערש הנצרות. מנקודת ראות זו הקיום של מדינה יהודית, ובתוכה קהילה יהודית משיחית ריבונית, לא היו בעיני הנוצרים הפלשתינים אלא בבחינת איום על מעמדם וזהותם המקומית. אולם ככל שהמיעוט הלאומי בקרב היהודים המשיחיים בכל זאת אימץ לעצמו זהות ציונית תנ"כית, ואף שאף לממש זהות זו כחלק מחברה דוברת עברית בארץ ישראל, התחדדה בכנסיות הגויים השאלה באשר למעמדם התיאולוגי נוכח הגוף האוניברסלי של המאמינים.

למעשה, כבר בשלהי המאה ה-19, וביתר שאת בזמן המנדט בארץ ישראל, העסיקה את התיאולוגים האנגליקנים השאלה: האם, ועד כמה, עלול קיומה של "כנסייה יהודית משיחית" לערער את הסטאטוס-קוו ההיסטורי במערכת הכנסייתית הכלל עולמית? כל אימת שהיהודים המשיחיים ניסו לייסד "כנסת עברית משיחית" משלהם, תוך כדי הגדרת עיקרי-אמונה בשפה העברית, ראו בכך התיאולוגים מאומות העולם איום על המעמד הפטרונאלי שלהם. נושא עקרוני זה התחדד עוד יותר כאשר אפשרות זו הפכה לריאלית בארץ ישראל, ועוד בירושלים - "אם כל הכנסיות" - המוקד היוקרתי ומקור הסמכות של כל הכנסיות שראות את עצמן כיורשתה.

קטע ממכתב מאת שלמה אוסטרובסקי אל גרשון ניראל מיום 7 בפברואר 1990

סיכום

מוסדות המדינה שבדרך, הרי שבמקרה של היהודים המשיחיים יזמו הבריטים פעולה חד צדדית משלהם ולא אפשרו את המשך קיומה של הקהילה המקומית שהייתה נתונה להשפעתם, מה גם שברובה קהילה זו לא הייתה לאומית-ציונית. לכן, קבעו אנשי הכנסייה את העובדות בשטח. לנושא זה השלכות היסטוריות רבות, במיוחד בתחום המעמד והתפקיד של יהודים וגויים במסגרת ההגדרה העצמית של הכנסייה האוניברסלית.

אולם בסופו של דבר, אנשי הכנסייה לא הותירו אחריהם בארץ חלל ריק. למיעוט של כשני התריסרים שהעדיפו להישאר הצטרפו יהודים משיחיים ציוניים שעלו ארצה בגלי העלייה שלאחר קום המדינה. הם ייסדו קהילות חדשות ללא תלות בכנסיות ההיסטוריות. למרות הזיקה המקבילה של יהודים חסידי ישוע לשני עולמות - היהדות והנצרות - הרי שבעצם הגדרתם העצמית הם יצרו קבוצת זהות העומדת בפני עצמה. קטגוריה זו קיבלה ביטוי בערך "משיחי" במילון של אבן-שושן.

על פי הזיכרונות של מי שסירבו להתפנות במבצע, הרי שהפינוי/הברחה/ההתפנות ב-1948 היה כתם שחור של "שירת מנוסה ידועה לשמצה". זה היה בעיניהם צעד של חוסר אמונה ושל חוסר פטריוטיות. מעבר לכך, יתכן ש"מבצע חסד" תרם לדעה שנפוצה בעשורים הראשונים לקיום המדינה שבאמצעות המיסיון ניתן להשיג כרטיס לחו"ל, ובדרך זו לפתור כביכול בעיות אישיות וכלכליות. בשנות החמישים, השישים ואף השבעים של המאה העשרים נכרכו ביחד המונחים "מיסיון" ו"ירידה מהארץ". אך היבטים אלה ואחרים במדינת ישראל, כגון עלייה לפי "חוק השבות", שייכים כבר לדיון אחר. ^Q

© 2009. כל הזכויות שמורות לגרשון ניראל.

במהלך "מבצע חסד" נחשפה בחלקה בלבד הקוטביות בין שתי גישות במערכת היחסים בין הכנסיות ההיסטוריות לבין היהודים המשיחיים, בין מי שדגלו בהתבוללות היהודים, לבין מי שתמכו בעיצוב זהות יהודית משיחית לאומית וריבונית. הפינוי של יהודים נוצרים הנוטים להיטמעות מארץ ישראל לאנגליה והפיזור של חלקם לארצות אחרות, שירת למעשה את הגישה שדגלה בהתבוללות. היה זה פינוי או "הברחה" בכיוון אחד בלבד (one way ticket), ללא סידורים מראש לגבי שובם לארץ. במבט לאחור נשאלת אפוא השאלה: האם היו אצל המפנים ואצל המפונים ציפיות כלשהן על אודות "עזיבה זמנית" בלבד? האם דיברו בכלל על אודות "חזרה קולקטיבית לארץ" לכשיירגעו הרוחות?

מהתעודות עולה שלא נעשו הכנות בעוד מועד לקראת אפשרות שהמפונים יתארגנו מחדש וישונו. אמנם לאחר שהמפונים הגיעו לאנגליה דובר על "הגירתם מחדש", אך לא צוין במפורש הגירה לאן, וזו יכלה להיות לכל מקום בעולם. הרושם שמתקבל מהמסמכים הוא שמראש נוצר 'תיאום ציפיות' בין הכוונה האישית של רוב המפונים המתבוללים להתפזר באופן אישי, לבין כוונת המפנים לפזר את הקהילות כגוף אורגני. קרי, "מבצע חסד" בשום אופן לא היה פינוי כפוי.

לראשי הכנסייה האנגליקנית היה ברור: במדינתם ישנו היהודים ריבונית ועצמאות פוליטית; ובמקביל לכך, גם היהודים המשיחיים הלאומיים יגיעו בסופו של דבר להגמוניה תיאולוגית ולריבונות דתית. בשני המקרים, החילוני והדתי, נמנעו הבריטים מלהעביר את השלטון על מגש של כסף. אך בשעה שבצד החילוני הם נאלצו, בלית ברירה, לעזוב את השלטון בידי

© כל הזכויות שמורות למחברים. אין להעתיק מאמרים אלה או חלקים מהם, ללא רשות בכתב ממערכת 'זאת הברית'.
עורכים: גרשון ניראל וחנן לוקץ מרכזת ועורכת לשונית: שרה ניראל עיצוב גראפי: ישי ניראל

האגודה הארץ-ישראלית של היהודים המשיחיים
ת"ד 40192, מבשרת ציון 90805 טל' 02-5791087 פקס: 02-5349052
דואר אלקטרוני: mjai@netvision.net.il אתר: www.mjai.org